

Historie fortalt av Jens Berglund 18.03.2002

Storvannet

Min første tur til Storvannet

En sommerdag, antakelig i 1948, spurte pappa om jeg ville være med da han skulle skygge Karl og Alfhild til Lommern. Dette var en søndag med fint vær. Pappa gikk med motorbåten til Lommern hvoretter vi gikk på land, og Karl og Alfhild hadde store sekker med da de skulle til Storvannet å feriere noen dager.

Pappa og jeg skulle følge dem et stykke på veien, og dette var jo spennende siden jeg aldri tidligere hadde vært på land i Lommern eller gått veien opp mot Storvannet. Karl, Alfhild og pappa pratet en masse, og det var veldig trivelig og koselig å gå sammen med de voksne og høre på voksenpraten.

Da vi var kommet et stykke mot Storvannet og skulle snu, ble vi sittende å prate en stund. Karl spurte om ikke jeg hadde lyst til å være sammen med dem i Storvatnet de dagene de skulle ha ferie. Spørsmålet kom svært overraskende på meg, men etter litt rådslaging med pappa ble det bestemt at jeg skulle være sammen med Karl og Alfhild på ferie i Storvannet.

Pappa returnerte, og jeg gikk videre sammen med Karl og Alfhild. Jeg hadde jo ingenting med, ikke sovepose, ikke et fiskesnøre, men alt var bar spennende.

Vel oppe på Storvasseidet kom Karl og Alfhild i prat med Jonas hvor det ble klarert at vi kunne ligge på låven, men det var etter hva jeg forstod svært vanskelig å få låne båten. Dette var jo i muldebærtida, siste halvdel av juli, og Jonas ville nok ikke ha konkurrenter på muldebæra si.

Imidlertid ble det slik at vi fikk låne båten til små roturer slik at vi fikk sette garna og dorge litt. Dagen etter var vi og dro garna og fikk mange fine røyr/ørret som ble tilbørlig stekt og tilberedt i strandkanten ved Storvasseidet. Karl var utrolig interessant for meg å være sammen med. Han visste så mange ting både om fugl og fisk og fortalte villig om alle sine kunnskaper som gjorde turen usedvanlig minnerik og interessant.

I ettertid har jeg tenkt på hvor utrolig snill Karl og Alfhild var som inviterte meg med når de skulle ha noen få dager med sommerfeire.

I alle fall ble dette mitt første møte med Storvannet og Storvasseidet og en mengde positive og hyggelige minner.

Etter at Hilmar kom til Alvenes og ble gift med Anne, ble det til at vi ofte dro på tur til Storvannet. Hilmar hadde jo dette som sitt utfartsområde gjennom ungdomstiden, og disponerte egen båt der oppe samt at han visste hvordan man skulle fiske, hvor

man skulle sette opp teltet, om det ble dårlig vær. Ja, i det hele tatt, så ble det en ny opplevelse i ungdomstiden å kunne dra til Storvannet for å fiske, ligge i telt, bade og ha det veldig artig. Jeg har en mengde kjempekoselige opplevelser, og på forskjellige turer hvor vi alle ungdommer i Alvenes samles og dro sammen i båt innover til Lommern, gikk oppover til Storvannet, rodde i jolla til Hilmar innover vannet, mens noen gikk langs stranda for så å ro to turer over vannet mot Storvika, slik at alle kom over.

I Storvika hadde vi teltene stående hvor vi fisket, laget masse god mat og hadde det veldig morsomt.

I slutten av 60-tallet flyttet Erling sin aluminiumsbåt fra sjøen og opp i Storvannet. Nå ble det skikkelig båtmuligheter, og utfarten ble sikrere og mer komfortabel.

Skogshytta til staten i Stordalen i Storvannet

Gjennom Edvard Pedersen Bjørsvik som var skogforvalter Stavrum's forlengede arm i Belkjosen fikk jeg forespørsel i 1957 om å bygge skogskoie til Staten i Stordalen oppe i Storvannet. Jeg regnet pris og fikk arbeidet.

Sommeren 1958 var Trygve Andersen fra Bodø og jeg oppe i Storvannet og gjorde hytta ferdig utvendig. Denne sommeren var det usedvanlig tørt, varmt og fint vær. Da hytta var ferdig utvendig, måtte jeg reise ned fordi jeg hadde andre gjøremål, mens Hilmar kom fra Bodø sammen med Anne og Ann-Karin som den gang var 2 år, og Erling, hvor de skulle tilbringe ferien i Storvatnet og innrede hytta. Trygve og jeg hadde satt opp telt nede ved vannkanten og bodde der mens vi gjorde hytte ferdig utvendig. Anne og Hilmar brukte samme teltet.

Denne sommeren var vi ungdommen på Alvenes oppe i Storvannet hver helg. Vi disponerte båten til staten med påhengsmotor.

Denne sommeren hadde vi usedvanlig mange turer og veldig mye moro både for å få fisk, men også med bading og sosialt samvær.

Etter hvert som flere og flere tok opp båter til Storvannet ble Storvannet mer tatt i bruk av lokalbefolkningen. På slutten av 60-tallet tok Erling opp sin aluminiumsbåt med påhengsmotor, og det resulterte i at vi brukte Storvannet i langt større grad nå enn tidligere.

Skogforvalter Stavrum som bodde på Fauske, men som disponerte Storvannet som sitt private område både hva fiske og multer angikk, syntes denne trafikken var ubehagelig når hans familie måtte stå i kø for å plukke multebær med oss. Eller at han fant garn stående på sine garnplasser når han kom oppover. Han bestemte derfor at han skulle være vanskelig med lokalbefolkningen og nektet enhver form for garnfiske, noe som vi ikke hadde noen som helst forståelse for.

I 1971 var jeg i Storrannet med familien. Vi satte garn som jeg hadde lånt av svigermor, og fisket på vanlig måte. Stavrum kom med sitt mannskap, plukket garnene og beslagla disse. En direkte ubehagelig opplevelse som jeg vurderte som iscenesatt av Stavrum fordi at vi fra det lokale miljø skulle mistrives slik at vi ikke brukte Storrannet så mye.

Den helga fikk jeg rikelig anledning til å tenke på hva Storrannet var verdt for meg og familien med og uten skogforvalteren på Fauske. Skulle vi fortsatt bruke Storrannet slik som vi ønsket, så måtte Stavrum nøytraliseres og det snarest mulig.

Nybygging på Storrassideid

Bygging av hytte og naustsenter på Storrassideid var en kjempeoppgave som jeger og fiskeforeningen gjennomførte med stor tilfredshet. I ettertid har jeg registrert at senteret er flittig besøkt, og at medlemmer av foreningen holder en god hånd om prosjektet. Jeg forstår det slik at senteret er selvfinansiert.

Jeg vil gjerne skrive noen ord om byggeprosessen siden medlemmer av foreningen viste en fantastisk positiv holdning til prosjektet og den dugnadsplan som ble utarbeidet i forkant av byggingen.

Det var viktig å få alle godkjenninger i orden og materialene opp til Storrassideid slik at byggearbeidene kunne starte opp i sommerferien 1977. Det må også nevnes at saksbehandlingstiden med godkjenning i alle instanser på 6 måneder er ganske enestående og særdeles positivt.

Siden dette var et stort og viktig arbeid for vår lille forening, valgte jeg sammen med min familie, å flytte opp til Storrassideid i begynnelsen av sommerferien, og lå der i telt nærmest i 3 uker for å jobbe og koordinere arbeidene. Arbeidsoppgavene var på forhånd bestemt, og personene valgt til å gjennomføre dette.

Erling Jensen og Sverre Seivaag tok seg av byggingen av naustet (utenom skapinnredningen). Brødrene Hilmar og Roar Larsen og mange flere hadde utførelsen av selve hytta. Karl Forsberg med flere hjelpere hadde ansvar for bygging av tømmer, fløte dette til Storrassideid og bygge stø, naustgulv og båtrampene.

Noen hendelser må nevnes som spesielt minneverdige:

En dag kom 2 - 3 ungdommer opp til Storrassideid og meldte seg til å arbeide, en av disse var Magne Nilsen. Jeg tenkte at nettopp disse sterke ungdommene kunne bygge utedoen. Det ble nok en del protester da de mente at å bygge "et helt hus" var altfor vanskelig. Jeg viste ungdommene hvordan de skulle grave hull for pilarer, sette disse ned, og så var arbeidet i gang med gulv og senere vegger og tak. Tilslutt sto doen ferdig, og noen stolte "byggmestere" var imponerte over hva de hadde fått til.

En dag kom en ung lærer, Kjetil Hansen, opp og meldte seg til å arbeide. Jeg hadde da akkurat bygget kappebenk for kapping av utvendig kledning som i dette tilfelle måtte foregå med håndsag. Kjetil fikk jobben med å kappe utvendig kledningsbord etter mål som jeg la inn i kappebenken. Arbeidet gikk særdeles planmessig og korrekt, og bordene ble kappet etter hvert som vi spikret disse på veggen. Dette ble gjennomført til tross for at klegg og blinding holdt på å spise oss opp.

Einar Johnsen og to andre hadde som oppgave å rydde terrenget i stoa fra vannet og opp til naustet. Blant annet måtte noen store bjørkerøtter fjernes. Jeg oppdaget at Einar og de andre arbeidet så svetten rant med en av røttene. Jeg orienterte om at slik skulle det ikke gjøres, og hentet medbrakt dynamitt, fenghetter og lunte og stappet et hull under rota med spettet for deretter å dytte dynamitten ned i hullet. Etter tre ganger varslinger og fyr smalt det, og en kollosal jordsprut stod i alle retninger. Einar kom til og fikk se bjørkerota liggende helt uten jord rundt og nærmest løs fra bakken. Einar la hodet på skakke og gapskrattet så vi hørte ekkoet mellom fjellene på Storvasseide.

Selvfølgelig fisket vi med røyrgarn i vannet, og Berit Berglund serverte stekt røye med kokte poteter til arbeidsgjengen. Andre ganger ble det pøsegryte med poteter. Kjøkkenet var steingrua nede ved vannkanten, og Karl Forsberg og hans hjelpere hadde ordnet med tørr og fin ved.

Opprinnelige planer for hytta var to soverom og en stor bod ved siden av inngangen. Det ble besluttet at vi skulle lage et tredje soverom istedenfor bod. Vi måtte da ha mer materialer opp fra Lommeren. En del ungdommer meldte seg og tok dette som en tøff treningsøkt. Materialene ble fraktet opp til senteret og det tredje soverommet ferdigstilt.

En søndags formiddag kom Bjarne Andersen opp og meldte seg til å arbeide. Jeg satte han til å hengsle skapdørene i naustet, noe han gjorde med stil og verdighet.

Utpå høsten var det innvielsesfest på Storvasseidet hvor alle som hadde deltatt i dugnadsarbeide var invitert. Stavrum fra Salten Skogforvaltning var også invitert og møtte til og med opp, noe vi var overrasket over siden han hadde motarbeidet våre planer i begynnelsen. Det ble i alle fall en "heidundrende" fest i nydelig høstvær med bål, bespisning, taler og mye fest og moro.

Til slutt vil jeg takke de damer og herrer som har stått på fram til i dag for å sørge for en verdig og stilfull drift av hyttesenteret på Storvasseidet. Selv om jeg helt sikkert vil såre noen som ikke blir nevnt, vil jeg likevel nevne og takke følgende personer for enestående og langvarig innsats:

Oddvar Konradsen, Kjetil, Bjarne og Kristian Hansen og Søren Simonsen. Selvfølgelig

må deres arbeidsomme og positive damer også takkes.

Tilslutt vil jeg nevne den enestående innsatsen og positive holdning foreningens medlemmer hadde til prosjektet. Husk at vi var bare ca. 70 medlemmer hvorav 52 medlemmer la ned 1200 dugnadstimer i forbindelse med bygging av Storvasseidet.